

Ο μακαριστός Μητροπολίτης Αυγουστίνος: Θυμίαμα μνήμης και τιμής - του Μητροπολίτου Φλωρίνης Ειρηναίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας

Με αισθήματα συγκινήσεως και ευγνωμοσύνης καταθέτω ορισμένες σκέψεις με αφορμή το ιερό Μνημόσυνο του μακαριστού Γέροντος και προκατόχου μας, Μητροπολίτου Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας κυρού Αυγουστίνου.

Η κατάσταση της υγείας μου δεν μου επέτρεψε να βρίσκομαι σήμερα ανάμεσα στον ιερό κλήρο, στην αδελφότητα της Ιεράς Μονής και στον λαό της Μητροπόλεώς μας και να συμπροσευχηθώ ενώπιον του Ιερού Θυσιαστηρίου. Η σκέψη και η καρδιά μου, όμως, βρίσκονται κοντά τους, ενωμένες με την προσευχή όλων για την ανάπαυση της ψυχής του μακαριστού Ιεράρχου.

Ο μακαριστός Μητροπολίτης Αυγουστίνος, κατά κόσμον Ανδρέας Καντιώτης, γεννήθηκε στις 20 Απριλίου 1907 στις Λεύκες της Πάρου και κοιμήθη στις 28 Αυγούστου 2010, σε ηλικία 103 ετών. Η μακρά επίγεια ζωή του σφραγίστηκε από αγώνα, θυσία και αδιάκοπη διακονία της Εκκλησίας.

Πολλά από όσα γνωρίζω για τον βίο, το φρόνημα και τη διακονία του τα έχω ακούσει από τον Γέροντα Μητροπολίτη μας κ. Θεόκλητο, ο οποίος έζησε επί πολλά χρόνια κοντά του ως Πρωτοσύγκελλος και πνευματικό του τέκνο. Τον αγάπησε και τον διακόνησε μαζί με τους υπόλοιπους πατέρες με ταπείνωση και υπακοή. Οι μαρτυρίες και οι αναφορές του Γέροντος μας κ. Θεοκλήτου, αλλά και πολλών ακόμη χριστιανών που είχαν την ευλογία να τον γνωρίσουν από κοντά, μας βοηθούν να προσεγγίσουμε όχι μόνο τη δημόσια παρουσία και τον φλογερό λόγο του, αλλά και τον άνθρωπο της ασκήσεως, της λιτότητας, του καθημερινού μόχθου και της ποιμαντικής αγωνίας.

Μέσα από αυτή τη ζωντανή παρακαταθήκη αναδεικνύονται με μεγαλύτερη καθαρότητα ορισμένα από τα βασικά γνωρίσματα της προσωπικότητας και της αρχιερατικής του διακονίας.

Τον μακαριστό Αυγουστίνο χαρακτήριζαν η παρρησία, η αυταπάρνηση και το αγωνιστικό φρόνημα. Είχε το θάρρος να εκφράζει με καθαρότητα όσα πίστευε και να υπηρετεί με συνέπεια τις αρχές και τις αξίες που θεωρούσε θεμελιώδεις για τη ζωή της Εκκλησίας. Στον πυρήνα της διδασκαλίας του βρισκόταν σταθερά η πεποίθηση ότι η Εκκλησία οφείλει να κηρύττει τον Χριστό και να καλεί τον άνθρωπο σε μετάνοια και ουσιαστική αλλαγή ζωής.¹

Όλα αυτά, όμως, δεν υπήρξαν αποσπασματικά γνωρίσματα της προσωπικότητάς του, αλλά καρποί μιας βαθύτερης πνευματικής αναφοράς. Πάνω απ' όλα αγάπησε τον Χριστό και την Εκκλησία Του. Η αγάπη αυτή δεν έμεινε στα λόγια. Έγινε έργο, κήρυγμα, φροντίδα, αγωνία και θυσία. Η ζωή του υπενθυμίζει την ευαγγελική κλήση να γίνεται ο πιστός φως μέσα στον κόσμο, ώστε η παρουσία και τα έργα του να μαρτυρούν την πίστη στον Θεό.²

Αγάπησε βαθιά την Ελλάδα, την ιστορία και την πνευματική της παράδοση. Η αγάπη του για την πατρίδα δεν περιορίστηκε σε συναισθηματικές αναφορές. Ήταν αγωνία για την πορεία του τόπου, για τη διατήρηση της ιστορικής μνήμης και για τη μετάδοση στις επόμενες γενιές όσων θεωρούσε πολύτιμα.

Ξεχωριστή θέση στην ποιμαντική του μέριμνα είχαν οι νέοι. Αγωνιούσε για τις επιλογές και τον προσανατολισμό τους, αλλά συγχρόνως πίστευε στις δυνατότητές τους. Τους ήθελε με πίστη, ιδανικά, μόρφωση, καθαρή συνείδηση και διάθεση προσφοράς. Ο λόγος του ήταν πολλές φορές απαιτητικός, ακριβώς επειδή δεν αδιαφορούσε γι' αυτούς και τους θεωρούσε ικανούς να σταθούν με ευθύνη απέναντι στη ζωή, στην κοινωνία και στην Εκκλησία.

Με έμπρακτο ενδιαφέρον στάθηκε απέναντι στην οικογένεια. Γνώριζε τον μόχθο των γονέων, τις δυσκολίες της καθημερινότητας, τις θυσίες και τις αγωνίες που συχνά παραμένουν αθέατες. Μεριμνούσε έμπρακτα για τις πολύτεκνες οικογένειες και έβλεπε το σπίτι ως χώρο όπου η πίστη καλείται να γίνεται αγάπη, υπομονή, συγχώρηση, αλληλοστήριξη και προσωπικό παράδειγμα.

Σταθερό ενδιαφέρον έδειχνε και για τους ηλικιωμένους. Σε αυτούς έβλεπε ανθρώπους που κουβαλούν τη μνήμη, την εμπειρία, τις θυσίες και τον μόχθο μιας ολόκληρης ζωής. Η φροντίδα του γέροντα, του ασθενούς και του αδύναμου δεν αποτελούσε γι' αυτόν μία απλή κοινωνική υποχρέωση, αλλά έκφραση έμπρακτης χριστιανικής αγάπης και ευθύνης.

Ισχυρός υπήρξε ο δεσμός του με τη Φλώρινα, τις Πρέσπες, το Αμύνταιο και την Πτολεμαίδα. Περπάτησε αυτούς τους τόπους, γνώρισε από κοντά τις αγωνίες και τις ανάγκες των ανθρώπων τους, επισκέφθηκε πόλεις και χωριά, δημιούργησε έργα και ανέπτυξε ποιμαντικές και φιλανθρωπικές πρωτοβουλίες. Η παρουσία και η πολυετής διακονία του αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της ιστορίας της Μητροπόλεώς μας.

Ως σημερινός Επίσκοπος αυτής της τοπικής Εκκλησίας αισθάνομαι ότι, μέσα από τη διακονία του μακαριστού Γέροντος Μητροπολίτου Αυγουστίνου και τη ζωντανή μαρτυρία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Θεοκλήτου, γινόμαστε μέτοχοι μιας εκκλησιαστικής παρακαταθήκης που περνά από γενιά σε γενιά. Οι εποχές αλλάζουν, οι ανάγκες διαφοροποιούνται, όμως η ουσία της ποιμαντικής παραμένει πάντοτε η ίδια: να οδηγεί τον άνθρωπο στον Χριστό και να υπηρετεί την Εκκλησία με ευθύνη, διάκριση και αγάπη.

Η μνήμη του συνδέεται άρρηκτα με την Ιερά Μονή Αγίου Αυγουστίνου Ιππώνος, στον περίβολο της οποίας αναπαύεται το σώμα του. Ο τάφος του είναι μία σιωπηλή υπενθύμιση ότι κάθε ανθρώπινος αγώνας και κάθε εκκλησιαστική διακονία βρίσκουν την πληρότητά τους στην ελπίδα της Αναστάσεως. Εδώ αποκτά ξεχωριστό βάθος η αποστολική εικόνα εκείνου που ολοκληρώνει τον αγώνα του και διαφυλάσσει την πίστη έως τέλους.³

Από τη σημερινή προσευχητική σύναξη στη μνήμη του μακαριστού Γέροντος και προκατόχου μας, Μητροπολίτου Φλωρίνης κυρού Αυγουστίνου, αξίζει να κρατήσουμε, ως πνευματική παρακαταθήκη, δύο πράγματα.

Πρώτον, να έχουμε το θάρρος της πίστεως και την παρρησία της ομολογίας, πάντοτε με διάκριση, αγάπη και αίσθηση ευθύνης απέναντι στον κάθε άνθρωπο.

Και δεύτερον, να θυμόμαστε ότι η αληθινή εκκλησιαστική διακονία σφραγίζεται με κόπο, θυσία, προσφορά στον άνθρωπο και πιστή αφοσίωση στην αποστολή που ο Χριστός εμπιστεύθηκε στην Εκκλησία Του.

Ας μνημονεύουμε τον μακαριστό Γέροντα Αυγουστίνο με ευγνωμοσύνη και, κυρίως, με προσευχή.

Ο Χριστός, τον Οποίο αγάπησε και υπηρέτησε σε όλη του τη ζωή, ας αναπαύσει την ψυχή του «εν χώρα ζώντων, εν σκηναίς δικαίων».

Αιωνία αυτού η μνήμη.

Παραπομπές:

Αυγουστίνος Ν. Καντιώτης, Κυριακή, «Ο νέος Ιορδάνης», Κυριακή προ των Φώτων, Μάρκ. 1, 1-8, εκδ. Ορθοδόξου Ιεραποστολικής Αδελφότητος «Ο Σταυρός».

Ματθ. 5, 14-16.

Β΄ Τιμ. 4, 7.